

Prjatkowanje na 1.Kor15,50-58 Smjers, zo jo twój špjeńc? Hela, zo jo twójo dobyše?

drugi jatsowny swěžeń 2024

Luba wósada, módlimy se sícho.

Casy žiší nas pšašaju: Co pšízo pó smjerši? Gronimy jim: Pójzomy do njebja. Z tym su nejpjerwej spokojom. Casy se to sebje pšašamy: Co pšízo pó smjerši? Pšašamy se pón wěcej a dokradnej. Kak to bužo? Co bužo z mójim šětom, kenž ga w zemi lažy? Co ga wóte mnjo pšízo do njebja a zo jo njebjo?

Swěty Pawoł nam pótajmstwo dowěrijo.

To pak ja gronim, lube bratsi a sotšy, až šěto a kšej to Bóže kralojstwo njamóžotej hobderbnuš; tež njebužo to stłajuce hobderbnuš to njestłajuce. Glědaj, ja wam pótajmnoś gronim.

Pšeto to stłajuce dej se hoblac to njestłajuce, a to stłajuce dej se hoblac njesmjertnoś.

Gaž Jezus zasej pšízo, pón bužo wšykno hynac.

Njamóžomy se to pšedstajíš, kak to bužo, to njestłajuce, to njesmjertne. Móžomy wó nowem swěše Boga jano ze słowami, z hobrazami a kjarližami z našogo swěta powědaš.

Gaž se žinsa rozchóžjujošo jatšy, tak ak hukniki Jezusa su se pšechóžžili do Emmausa, wěšće teke póglědajošo do błýščatego njebja. Njebjo nam se zda tak wjelike, tak šyroke, tak wótwórnje.

Njebjo jo za nas słowo za to njestłajuce, njesmjertne. Jano w ředkich wokognuśach se nam wida to pótajmstwo, abo jano cyplišk pótajmstwa. Bužomy njesmjertne, njestłajuce.

Smy poľne póžedności. Póžedamy za njebjom, za tym, až njeby našo žywjenje jadnorje kóńc.

Njocomy se zgubiš we nicotności. |Pšízo hyšci něčo? A wóstanjo něčo wót nas?

My humrějomy. Ale wót jatš smějomy wěriš: Naša smjers jo nowy zachopjenk. W smjerši dojspijomy cel. Bog nas pšeměnjajo. Droga Boga z nami zo dalej. Smy poľne póžedności. Póžedamy za zmyslom, za celom za našo žywjenje, až našo žywjenje njejo pódermo.

Pawoł nam groni:

Togodla, móje lube bratsi a sotšy, bužćo kšute a njejnute a pšiběrajšo pšece we tom statku Kněza, wěžece, až wašo žěto njejo póproznem we Knězu.

Theolog Fulbert Steffensky jo to tak zhuraznik: Zachopjenk jo južo dany. A we njom jo naš dobry kóńc huwijany. Snaž jo ta jatsowna wěrnosć za hutšobu jadnogo cłowjeka pšeliš móćna. Ale my mamy bratsi a sotšy, kenž ju z nami žěle.

Jatšy su swěžeń wjasela, pšedwjasela na njebjo. A to wjasele móžomy želiš z drugimi: Mólujomy jaja a je rozdawamy. Chowamy jatšowne wjasele za luži, kótarychž lubujomy.

Pawoł nam groni: Wóstańšo we wěrje! Zasajzišo se za wěc Boga! Nic z togo njejo pódermo.

Pšeto: Co nas hobglucnijo a rozwjaselijo? Wěmy, to jo, gaž se zasajžujomy za někogo, gaž smy pla njogo.

Pšed krotkem som w radiju słyšała, až jo jaden filosof groni: Nimska jo kraj bžez cowanjow. Žedne cowanja, žedna nažej, žedny zmysl. Kak k tomu pšízo?

Smy žywe we casu, we kótrež mamy wšykno, což k žywjenju namdušu trjebamy. Nježiwajucy na wójny a krize nakupujomy wěšće awta, drogujomy hokoło swěta, natykujomy naše domy z wjele wěcami. My se drěmajucy sebjesebne kólebocomy. My smy hordowali konsumenty a na kóńcu sami wóra bužomy a druge nas maju ako take. Konsum lubi ned gluku. A jolic toś ta gluka pópušćijo, stoje južo nowe konsumowe pórucenja pšigótowane. Bužomy gónjone togo cartojskego krejza.

A něnt? To móžomy wšykno cyniš, to mógu žedne z nas sebje dowóliš, ale to njedajo našomu žywjenju žeden zmysl. Jo to naša ideja pšichoda: Jadnorje pšeczej wěcej wót wšogo měš? To njecyni glucne a to móžomy dotychměst jano ze znicenim měš.

By měli hynakšu ideju, za kótaruž se zadanijo zasajziš, kótaraž by mógał zaměr za našo wuwise byš? W Islandskej južo njejpšeměnjaju nutšikokrajny bruttoprodukt, pótakem wšykno, za což se płaši, ale pytaju za měrjenim za spokojnosć, za dobrotnostnu ekonomiju. Stat dej wšykno spěchowaš, což służy k derjeměšu. Ale nic swójske derjeměše nas cyni jadnorje glucne.

Samo njewěrjucy filozof w radiju jo měl jano kšesćijańske wótegrona na toś to pšašanje za zmyslom: Dař sam se, wótedaj drugim, žěl, buž žywy za drugich. To jo pótajmstwo žywjenja. A to

jo pótajmstwo jatš. Jezus jo se za nas pódarił, aby my žywe byli. A my gótujomy to za nim. A my bužomy z nim žywe.

Ta smjerš jo póžrěta do dobyša. Smjerš, źo jo twój špjeńc? Hela, źo jo twójo dobyše?

Zawěsće sćo byli južo raz na swětnem zakopowanju, ja jano raz. Njejsom na to pšigótowana była, až su tam psijazne słowa gronili wó zemřetem, jogo žywjenjoběgu - a kóńc. Pór powšyknych basnikojkich słowow - a to jo było wšo. Tam njejo była žedna nažeja. To som se bjakała ako pjas, togo tužnego kónca dla, bžeznažejności dla. A to, lěcrownož som zemřetego jano zwjeršnje znała.

Som huznała: Som žěkowna za wěru, za jatšy, za nažeju.

Jatšy su wjasele. Swěžeń žywjenja. Nowy zachopjeńk. Powjesamy na našych krickach pisane jaja. Hoblekamy se žinsa swětle a pisane suknje. Zeblekamy carnu žalowańsku. A jadnogo dnja, toś hoblekamy se njesmjertnu a nještłajucu drastwu.

„» Žywjenje jo smjerš pšewinuło! Smjerš, źo jo twójo dobyše? Smjerš, źo wóstanjo něnt twója móc?

Ta smjerš jo póžrěta do dobyša. Smjerš, źo jo twój špjeńc? Hela, źo jo twójo dobyše?»

A Bóży měř, kótaryž jo hušej wšykneho rozyma, hobzwarnuj waše hutšoby a mysli we Kristusu Jezusu. Hamjen.